

Зоряне намисто

Був теплий літній вечір. В будиночках потроху загоралось світло. Усі справи були вже перероблені. Люди збиралися відпочивати та готувалися до сну. Сонце опускалося все нижче і нижче, а на вулиці ставало все темніше. Вже і пташки припинили пересвистуватись. Наставала нічна тиша. Тільки в одному, зовсім віддаленому від інших будиночку кипіло життя.

-Подивись які зорі на небі!- сказала із захватом дівчинка.-Вони так сяють, так і хочеться до них доторкнутися до них. От би зібрати з них намисто!

Кішка, яка сиділа на вікні біля дівчинки примружила очі та замуркотіла. Вона добре знала, адже вже проживала своє сьоме життя з дев'яти, що дива трапляються, а мрії збуваються. Головне дуже-дуже сильно вірити. Кішка ще трошки посиділа дивлячись у вікно, потягнулась і стрибнула на ліжко, покликавши дівчинку з собою. Завтра буде важкий день, тому треба добре відпочити, щоб були сили переробити усі справи. А наступної ночі повірити у дива.

Наступного дня все було, нібито, як завжди, але дівчинку не покидало відчуття, що ось-ось має щось трапитись. Вона постійно згадувала своє минуле життя і думала про те, як вона опинилася в такій скрутній ситуації. Сльози текли рікою від спогадів.

Колись у неї була велика, щаслива родина, а тепер є лише вона та приبلуда - Киця. І звідки вона взялася? Тішило тільки одне - дівчинка тепер не одна. Коли їй було тринадцять сталася біда, була велика та страшна пожежа, в якій загинули усі її рідні. Як вдалося вижити дівчинці? Невідомо. Це була якась велика містична загадка. Ніхто не міг зрозуміти як дівчинці вдалося вибратися з будинку, а вона не пам'ятала. Вона лиш пам'ятала своє щасливе дитинство, як мама з татом її сильно любили. Пам'ятала як гралася зі своїми молодшими братиком та сестричкою. Як мама її ласкаво називала своїм серденьком, а тато ніжно називав її моя Зоренька, бо звали дівчинку Зоряна. З того трагічного моменту пройшло вже два роки. Сусіди як змогли допомогли дівчинці відбудувати і привести до ладу хатинку. В дитячий будинок Зоряна не потрапила завдяки сусідці, яка взяла над нею опіку. Вони вирішили, що дівчинці буде краще жити в своєму старому будинку. Ніби як і самостійно, але під пильним наглядом. Так за сумними спогадами пройшов день.

Настала нічка. Зоряна погодувала Кицю і вмостилася з нею на підвіконня, споглядати на небо всипане зірками. Це була їхня улюблена справа. Навіть можна сказати традиція. Що ночі вони вдвох спостерігали як сяють небесні зірки. Дівчинку це заспокоювало, надавало їй сили. Та сьогодні все було не як завжди.

Небо було не спокійне там коїлась якась метушня. Зірки падали одна за одною, летіли просто до землі, справжній зорепад. Було таке враження, що їх можна було ловити руками. Зоряна побачила, як падає найбільша, найяскравіша зірка і пригадала, як колись їй мама казала, що коли падає зірка треба загадати бажання і воно неодмінно справдиться. І Зорянка загадала, від усієї душі, від чистого серця. Вона забажала, щоб у її житті трапилось чудо. Хто ж знав, що бажання насправді здійснюються?

Ось і настав ще один звичайний день. Зоряна вирішила піти до лісу за ягодами, а може ще й щось цікаве знайде? В цей раз вона пішла не одна за нею ув'язалася Киця. Дівчина не надала цьому великого значення та й врешті решт удвох буде веселіше. Сонечко сяяло. Піднімалося все вище і вище торкаючись промінчиками до землі, до дерев. Навкруги було все таке гарне, на душі було так спокійно. Пташки безтурботно співали перелітаючи з дерева на дерево. А Зоряна заходила в ліс все глибше і глибше. Вона й не помітила як закінчилися знайомі їй з дитинства стежки, не помітила як почали наступати сутінки, а сонце вже скотилося за дерева. Оговталася вона лиш тоді коли перестала чути співи птахів. Зупинилася. Роззирнулася навкруги і зрозуміла, що заблукала. Спочатку Зоряна дуже злякалася, почала бігти навмання і гукала :

- Ау - ау! Агов! Хтось мене чує?!

Але її ніхто не чув. Бо далеко в лісі вона була одна. Раптом, щось пухнасте торкнулося її ніг.

- Ой ! -зойкнула Зоряна.- А про тебе я зовсім і забула , моя хороша.-І взяла Кицю на руки, щоб не загубити в цьому світі хоч одну рідну душу.

-Ну що? Будемо шукати місце для ночівлі, моя пухнаста?- запитала дівчинка в Киці.

А та лиш мружила очі та голосно муркотіла. Киця знала, що вони з Зоряною за крок від чудес. От тільки як пояснити це дівчинці? Людської мови Киця не знала, знала лиш те, що усі пригоди ще попереду. Головне переночувати цю ніч та бути разом. Так вони і заснули, обіймаючись та зігріваючи одна одну своїм теплом. А зранку їх чекав неймовірний сюрприз. Та такий, що Зоряна дар мови втратила.

-Зоряно! Зоряно! Прокидайся! Треба вилізуватись і щось пошукати на сніданок! Зоряно, я голодна! Зоряно! Досить спати, так можна все життя проспати ! Мурррр, мууууууу...

Зоряна крізь сон не могла зрозуміти хто до неї говорить. Вона відчувала як Киця метушиться, третється об неї. Але цей голос, такий незнайомий і знайомий

одночасно. Що це? Галюцинації? Ніби не їла вчора ніяких незнайомих ягід, грибів тим більше...

-Зоряно!!!!

Дівчинка аж підскочила від такого настирливого звернення. Озирнулась навколо. Нікого. Тільки Киця сидить і засуджуючи дивиться своїми зеленими очима

-Зоряно! Ну скільки можна тебе будити?

Зоряна від неочікуваності аж закричала.

- Що це? Як це?! Ти говориш? Як?! Хіба коти вміють розмовляти?

- Нууу....коти може і не вміють, а я за цю нічку освоїла людську мову. Подобається?- спитала киця вилизуючи свої лапки.

-Та якось це дивно все...-здивовано відповіла дівчинка.

- І що? Мурррр. Ти теперрр мене боїшся?- заінтриговано запитала кішка.

- Та ніби й ні, але дивно якось...я не розумію..

- Зоряно, мурррр, ти повторюєшся. І взагалі, давай , ворушися! В нас з тобою дуже-дуже багато справ.

- Може поясниш, Кицю?

-Та нема часу! Треба рухатися! Все розповім по дорозі.

- Куди?

- Ай! Спочатку треба поїсти, а потім усі розмови!- роздратовано відповіла Киця. Де ви таке бачили, щоб голодна кішка розмови розмовляла. Спочатку - сніданок. І нехай весь світ зачекає. Та й треба добре подумати , як про все це розказати дівчинці. От як пояснити малій, що відбувається? Роздуми перервала Зоряна.

- А ти будеш мишей ловити? Ну, щоб поснідати?-невпевнено запитала дівчинка.

- Я? Мишей? Я шість попередніх життів мишей ловила! Досить з мене! Набридло! Не смачні вони!- ображено проговорила кішка.

-А що тоді?

- Знайдеш мені молока!

- У лісі?

- Еххх- зітхнула кішка.- Миші так миші, тільки от де їх тут знайти?

Йшли вони довго. Сонце вже піднялося високо- високо, а у Киці вже стомились лапки. Зоряна взяла її на руки. Через декілька хвилин вони вийшли на широку, гарну стежку та вирішили попрямувати нею. Стежка їх привела до маленького, старенького будиночка. Та хоч він і був старенький, був доглянутий. Дерев'яний, від нього віяло теплом та затишком.

-Агов! Тут хтось є?- гукнула Зоряна.- Ми заблукали і хочемо знайти дорогу додому. Можливо Ви зможете нам допомогти?

А у відповідь лиш тиша. Тільки чуто як пташки співають.

- Схоже тут нікого нема-розгублено сказала дівчинка.

Раптом, ніби нізвідки пролунав голос.

- Вітаю пані Кицю, вітаю тебе дівча!

- Ой! А я вас не помітила.- промовила дівчинка озираячись. Все ще шукаючи, звідки пролунав голос.

- Та тут я , тут.

З за дерев вийшла вже не молода, але приємної зовнішності жінка.

- Що вас привело до мене?

- Ми заблукали та шукаємо шлях додому- сумно сказала Зоряна.

- Те, що ви шукаєте шлях я бачу. А от чи додому? Ти дійсно більше нічого не шукаєш?

- Ні...напевно?..- невпевнено відповіла дівчинка, поглядом шукаючи підтримки у Киці.

- Мурррр. Спочатку їжа потім справи!- відповіла Киця зістрибуючи з рук дівчинки на землю.- Пригостиш пані Вербо?

- А як же ж.- розсміялася пані Верба- Кицю, а ти зовсім не змінюєшся, яке б життя за рахунком не жила. Проходьте любі гості, буду вас частувати.

Вони зайшли в будиночок. Було чисто та затишно. Пахло рідним домом, як колись, в далекому дитинстві Зоряни. Пані Верба накрила стіл та запросила всіх обідати.

Їли мовчки. Кожен думав про своє. Зоряна про те, що відбувається. Її дуже дивувало все, що встигло трапитись. Киця говорить, а ще ця дивна пані.... Киця думала про те як їй добре і смачно і краще б усі розмови відкласти на потім. А пані Верба мала свої роздуми. Вона дивилася на Зоряну і думала про те, як це дівча має подолати усі перешкоди на шляху до свого щастя. Зорянка ж така ще маленька та тендітна.

- Кицю, а ти Зорянці вже розповідала про цю подорож?-запитала пані Верба

- Та коли?- мало не вдавилася Киця ласим шматочком.

- Поки йшли до мене!

- А що Киця мала мені розповісти? Хіба ми не шукали шлях додому?

- Шлях шукали, моя дівчинко, але не додому. Ти обов'язково повернешся додому, але спочатку ти маєш дещо знайти.

- Що!?

- Ти бачила який вчора був зорепад?

-Так...

- Гарно було.- з захватом промовила пані Верба.- Але тепер потрібно знайти усі ці зірки та зібрати з них намисто. Принеси його мені і тоді тобі відкриється шлях додому.

- Але як? І де? Звідки я знаю куди вони впали?! Я не знаю як зірки виглядають на землі! А якщо я не зможу?

- Зможеш Зорянко, зможеш. Така в тебе доля.- з усмішкою відповіла пані Верба.- Зараз я тобі все поясню. І ви відправитесь у дорогу.

У вас , у людей, існує легенда, що під час зорепаду можна загадувати бажання на падаючі зірки. Говорять, що воно неодмінно справдиться. Але це не зовсім так. Щире бажання, загадане на падаючу зірку, відкриває портал в інший світ. В наш з Кицею світ. Ми існуємо з вами в одній площині, але люди нас не бачать і не чують. В цьому світі живуть усі домовики, феї , бісенята та інші магічні створіння. А коти існують в двох світах одночасно. Вони виступають супроводжуючими для людей у наш світ. Тому пані Киця відправилася з тобою. І ще вона допоможе знайти тобі всі необхідні зірки.

- А як?..

- Вона їх носом чує.- розсміялася пані Верба.- До речі, ось тобі ланцюжок для намиста. Дивись, будь уважна і не загуби його.

Ще пані Верба збрала їм у дорогу трохи їжі, води. Дала невеличкий коцик. Пошепотілася про щось з Кицею. Та відправила у дорогу.

-Я буду чекати на вас. Нехай щастить мої любі.

Зоряна йшла по вибраній Кицею стежці і розглядала ланцюжок. Він був такий гарний, тоненький, невагомий, відблискував на сонці сріблом. Та Зоряна вже здогадалась, що це не срібло. Вона запитала про це кішку, але та лиш відмахнулася. Хіба треба морочити собі голову усілякими дрібницями. Справ непочатий край. Треба все встигнути вчасно.

Так вони йшли по лісу поки не вийшли до озера. Вода була на стільки прозора, що Зоряна бачила усе підводне життя. І серед риб'ячої метушні, вона побачила, як щось мерехтить.

- Кицю! Дивись! Що це? Це наша зірка! Як ми її дістанемо? Я ж не дуже добре плаваю.- сказала Зоряна.

- І що? Ти пропонуєш лізти у воду мені?- запитала Киця.- Я кіт, а не пес! Хіба не знаєш, що коти не люблять воду?

- Знаю. Але я боюсь, мені страшно -сумним голосом відповіла дівчинка.

- Зоряно,- замуркотіла кішка та потерлася об дівчинку- ти маєш зрозуміти, що тільки ти можеш торкнутися до цих зірок і зібрати їх у намисто. Ти маєш знайти в собі сили інакше твоє бажання не справдиться. Ти особлива дівчинка, повір у себе і тоді для тебе не буде нічого неможливого. От я вірю в тебе!- кішка промовила це все так впевнено, що Зоряна відчула в собі необхідні сили.

- Ну що ж. Будемо купатися?- спитала вона у кішки і залізла у воду

Насправді озеро виявилось не дуже глибоким і до зірки Зоряна змогла дійти не намагаючись пливти. Та все ж пірнути, зануритись з головою їй довелося. Саме складне було розплющити очі у воді та Зорянка з цим впоралася, дотягнулася до зірки і схопила її. Зірка була надзвичайно холодна, але рук не обпікала. Вона переливалася перламутровими кольорами. Відблискувала, сяяла на сонці на всі боки. Дівчинка прикріпила зірку до ланцюжка і тихенько раділа, що все виявилось так просто, майже не докладючи зусиль. Та вона і уявити не могла, які пригоди її будуть чекати далі. Не знала і не очікувала, який вибір їй доведеться зробити. А зараз вона грілася на сонечку і безтурботно слухала муркотіння кішки.

Біля озера, під проміннями теплого сонечка, час минав непомітно. Починало темніти. Треба було знайти місце для ночівлі, щоб зранку вирушити на пошуки наступної зірки. Було вирішено знайти місце трошечки подалі від озера, адже від нього віяло прохолодою і вночі було б холодно спати. Вони вирішили заглибитися в ліс.

- Ось, ніби непогана галявина. Рівно. І дерево буде закривати нас своїми гілками. Можливо навіть нестрашно буде.- сказала дівчинка

- А чого боятися?-запитала Киця-Тут людей нема..-складалося враження ,що Киця знизала плечима.

" Ох і дивина..", подумала Зоряна, але в голос свої думки вирішила не озвучувати. Треба спати, завтра потрібно буде іти хто-зна куди...А в ночі вони прокинулися від дивних звуків. Шепотіння, шурхотіння, тупотіння. Хіба їжаки бувають такими голосними? І раптом Зоряна почула шипіння . Відкрила очі та різко звелася на ноги. Хоч в темряві вона бачила погано, вона чітко побачила силует своєї Киці. Шерсть дибом, спина вигнута, вуха прижаті до голови, кішка майже гарчала, намагаючись щось відігнати. Але, що це було Зоряна ніяк не могла роздивитися. Воно розмивалося чорним димом у темряві. Раптом наступила дивна тиша. Навіть вітер не колихав траву і не шелестіло листя. Кішка стрибнула у цей чорний дим і все пропало. З'явилися нічні звуки, вітерець торкнувся обличчя. Зоряна зрозуміла, що не бачить Кицю і злякалася. Як вона тепер буде сама? І головне, де Киця? Що з нею?

- Кицю?! Кицюню?! Ти де? Де ти моя хороша? Не кидай мене, будь ласочка...-по щокам потекли гіркі сльози.

- Чого розкричалася?! Мишей всіх розлякаєш!

- Ти тут! З тобою все добре? Що трапилось? Що це було?

- Я так розумію, що відповіді до ранку не почекають? А так хотілось спати! М'яууу-позіхнула кішка.

- Ну Кицюню, ну пухнаста, ну, будь ласка.- просила дівчинка.

- Ну доообре. Це було бісенятко, воно хотіло вкрати нашу зірку Та заплутати нам стежки, щоб ми не змогли знайти решту.

- Навіщо?

- Щоб ти блукала тут вічно. Треба зранку знайти Лісовика.

- Лісовика? Він існує? Справжній?

- Зоряно! Спати!-кішка згорнулася клубочком і заснула. Дуже багато сил вона витратила на те щоб прогнати це бісеня та заплутати дороги для інших охочих. Що робити з дівчинкою, як про неї подбати? Вона ж ще зовсім дитина і не розуміє, що відбувається. А пояснювати...Киця не хотіла пояснювати, бо боялася налякати дівчину.

- Добрий ранок, наш сніданок!- голосно проговорила дівчинка над котячим вухом.

- Вже? І чого кричати так голосно?- Запитала Киця і ліниво потягнулася.- Треба знайти Лісовика.

Швиденько поснідавши, зібралися у дорогу. Недовго блукаючи вони вийшли на чудернацьке перехрестя де перетиналося безліч стежок. Киця сіла посередині і замуркотіла якусь тільки їй відому пісеньку. Не пройшло і декілька хвилин, затремтіла земля під ногами, повіяв холодний вітер, закружляло листя. Раз і ні звідки біля кішки з'явився великий гриб з бородою. От тільки то не гриб був , а Лісовик.

-І що в наших краях тобі потрібно, пані Кицю?

-Ввічливий як завжди! А привітатися? А запитати як справи? Запропонувати мисочку молока? Ніякого виховання! - фиркнула Киця.

- Ну чого ти? Я ж зразу до справи, раптом поспішаєте- винувато пробуркотів Лісовик.

- Нам потрібні розплутані дороги до зірок. Намисто збираємо.

Лісовик озирнувся на Зоряну і запитав кішку:

- А чи варта ця дівчинка тих зусиль?

- Варта. Не сумнівайся!- сказала, як відрізала Киця.

- Ну якщо ти впевнена...- сказав Лісовик і зашепотів щось на невідомій мові.

А дівчинка стояла осторонь і не могла зрозуміти, що ж у неї за кішка така, що до неї всі ставляться з такою повагою. І чи кішка це взагалі? Нічого не зрозуміло.

-Чого застигла? Рухаємо ногами поки ніхто назад не заплутав.-Кішка була якась знервована.

Стежки були розплутані. Іти було легко, нічого не заважало і під ногами не плуталося.

- А ми навіть не подякували.- сказала Зоряна.- Нечемно якось вийшло. Він нам допоміг, а ми...

- На зворотньому шляху подякуєш. -обірвала Зоряну кішка. Зоряна тяжко зітхнула, далі вони йшли мовчки. Поки стежка не вивела їх з лісу до гори. Гора була кам'яниста і висока. І така широка, що обійти її було неможливо.

- Доведеться лізти на гору. - сказала кішка і застрибнула дівчинці на плечі.

- Ти бачила яка висока ця гора? І мені потрібно забратися на самий вершечок?- приреченим голосом спитала Зоряна.

- Та ні - хмикнула кішка - усього лише метрів двадцять вгору , а там стежка буде. Чого стоїмо?

Зоряна зітхнула і полізла на гору. Двадцять метрів! Вона що, альпіністка?! І хто це все придумав. Нащо дивилася на той зорепад? А бажання!? Ну хто просив? За такими роздумами дівчинка і не помітила як пододала задану відстань. Піднялася на ноги і впала додолу. Треба відпочити. Руки та ноги трусяться. Не звикли до такого.

- Чого сидимо? Час йде, потрібно все встигнути- незадоволено пробуркотіла кішка.

- Ти не казала, що час обмежений!-заперечила Зоряна.

- А хто ж знав, що ти така повільна?

Зоряна закотила очі та зітхнула. Вона вже зрозуміла, що з кішкою сперечатися марно. Підвелася і вони попрямували стежкою. Стежка була досить вузька та кам'яниста. Дерев не було і сонце нещадно палило. Жарко хочеться пити. І невідомо скільки ще йти вздовж цієї гори.

- Зі стежки повернеш на ліво, пройдеш крізь оті зелені кущі і там буде джерело. - промовила Киця.

Зоряна слухняно виконала усі вказівки. І дійсно вийшла до невеликого джерела. Вода стікала по каменям в невелику кам'яну лунку і далі через край бігла невеликим струмочком в тільки їй відомому напрямку. Зоряна напилася чистої, солодкої води. Набрала води у пляшку, яку їм завбачливо видала пані Верба і сіла

на тепле, нагріте сонцем каміння перепочити. Розглядала краєвиди аж раптом щось привернуло її увагу. Десь там, де починалось джерело, щось відблискувало.

- Кицю! Дивись! Ще одна зірка! Ми знайшли її!

- Бачу, бачу. - кішка задоволено примружила очі.

- А як до неї добратися? Вона так високо...

- Двадцять метрів лізла, і ще п'ять пролізеш. - сказала Киця і закрила очі, роблячи вигляд, що спить.

- От сили нагородили помічником...- прошепотіла Зоряна.

- Ти лізь, лізь. Ти в нас молода і вправна. А час моєї допомоги ще не настав.

Якби Зоряна знала, що їх чекає далі вона б ніколи не ображалась на свою Кицю. А зараз? Зараз вона стояла і думала де взяти сили та вправність альпініста. Дівчина наважилась і полізла за зіркою.

- Ну куди ти ногу ставиш? Ти що не бачиш, що так буде незручно!?-коментувала кішка.- Іншою рукою хапайся! Не в ту сторону тягнешся! Уважніше! Обережно, бо впадеш... Ну що ти робиш, дитино!? Ай - відстрибнула кішка, ледве встигнувши відстрибнути від місця падіння дівчинки.

- Вдарилась? Болить?- нервувала Киця.

- Та недуже- озвалась дівчинка- зате друга зірка в нас!

Ох дитино, і налякала ж ти мене...

-Та було невисоко, та й не боляче вже зовсім. Ідемо далі?

Далі їх шлях пролягав через решту гори. Його вони пройшли без перешкод та тривоги. За горою починався темний густий ліс. Киця помітно нервувала. Хвіст невдоволено здригався та махав туди-сюди.

- Кицю, що трапилось?

- Недобрі передчуття, Зоряно.

- Не переживай, разом ми з усім впораємось. - сказала дівчина і вони зробили крок в хаші темного лісу.

Складалося враження, що наступили сутінки, хоч сонце ще було високо. І чим глибше вони заходили тим темніше та моторошніше ставало. Раптом Зоряна

почула завивання. І з кожною секундою воно ставало все ближче і ближче. Ось вже і чутно тупотіння лап. Скільки їх? Десять? Двадцять? Неможливо зрозуміти. Зоряна відчула, як хтось їй дивиться у спину і через секунду почула гарчання. Обертатися було страшно, але треба. Своїм страхам треба дивитися в обличчя.

- Що це?

- Вовки...

-Такі велетенські?- у дівчинки був шок. Вона ніколи не бачила вовків, а тут ще й такі великі.

- Що ви робите у моєму лісі?- запитав головний вовк.

- Зірку шукаєм.- відповіла кішка.

- Я вам дозволу не давав!

- А ми і не питали.- норовливо відповідала Киця.

Вовк починав злитися. А кішка...кішка ніби вела свою, одній їй відому гру. Зоряна стояла з широко розплющеними очима і боялась поворухнутись. Не те щоб слово сказати. Вовк підійшов, обняв дівчинку і кішку і голосно чхнув.

- Напевно в мене на кішок алергія, мамо Киця.

- Мамо?! -здивовано викрикнула Зоряна.

- ШШШШШ. -зашипів на неї вовк- Про це ніхто не знає.-Мовчи! Інакше з лісу не виведу!

Зоряна ойкнула і закрила свій рот руками.

-Ночувати будете з нами. А зранку розберемося, що вам потрібно і куди вас вивести з цього лісу.

Розвернувся і повів свою зграю. А Зоряна з Кицею попленталися за ними. А куди йти? Темно і страшно. І взагалі, "мамо"? Зоряна здивовано та з цікавістю дивилася на Кицю.

- Потім розповім, коли з лісу вийдем.

-Ти знущаєшся!? Я ж помру від цікавості. Ну Кицю, ну будь ласка, будь ласка, бууудь лааасооочка....

- Ой ну добре. Тільки більше нікому! Ти зрозуміла? Більше ніхто не має про це знати!

Дівчинка кивнула три рази і затамувала подих. А кішка тим часом повідала свою історію.

- Коли я проживала своє шосте життя, переважно я жила у цьому світі. Люди мене мало цікавили, а до цього лісу мене неймовірно тягнуло. Хоч я і знала, що кішкам у цьому лісі не місце, все ж таки вирішила подивитись, що в цьому лісі такого страшного, ну хоч одним оком глянути. В один прекрасний день я прийшла сюди і почула як скавчить щось маленьке. Я пішла на звук і знайшла під кущами, в ямі маленького вовка, вовчєня. Воно було таке налякане та нещасне, що я просто не змогла пройти повз. Допомогла йому вилізти. Думала, що він втече, але ні він прив'язався за мною і довелося його виростити. Бачиш який виріс?- з гордістю запитала кішка.

-Ти ж кішка, а він вовк?

- І що? Діти чужими не бувають!

- І мене ти так само підібрала- ледь чутно прошепотіла дівчинка.

- Не вигадуй, ви зовсім різні.

- Ось ми і прийшли.- сказав вовк. -Спати будете біля мене. Так спокійніше буде. Розкажуйте, що вас сюди завело?

-Я вже казала. Зірку шукаєм.

- Не бачив. У своїх запитаю, може хтось бачив щось.-і пішов.

Повернувся він через лічені хвилини. З новинами.

-Бачили вашу зірку. Серед лісу у вирві та кажуть, що навколо неї починають збиратися біси. Ой не добре це, недобре.-Вовк похитав головою.- Одних не відпущу. Лягайте спати. А я вирішу всі питання і приєднаюсь до вашої подорожі. Де ви бачили, щоб кіт і дитина з бісами боролися?

Ніч пройшла відносно спокійно, якщо не зважати на безсоння від нерозуміння того, що відбувається. Зоряна крутилась, вертілась і думала. Думала про те, як стрімко змінюється все у її житті. І все намагалось зрозуміти як все пов'язано одне з одним. Ось тут її щаслива родина. Невідомо звідки в них з'являється чорна, як сама п'ятьма доросла кішка. Через тиждень пожежа. Як вона вижила? Чому її не забрали в дитячий будинок? Таке враження, що майже усі забули про її існування.

Окрім найближчих сусідів, які приглядали за нею. Чому вони погодились? Адже раніше їх сім'ї майже не спілкувалися. Дивина та й годі. А тепер... тепер в її житті одні чудеса, кішка яка вміє говорити і має за сина вовка. Вовка!...І як тут не зійти з розуму? Під час таких роздумів Зоряна все ж таки заснула. А зранку, на світанку вони почали збиратися в дорогу, але тепер їх буде троє. Може буде веселіше? Або хоча б безпечніше. Адже тепер з ними є великий, сильний та страшний Вовк.

Чим ближче вони наближались до місця знаходження зірки тим густішим, темнішим і страшнішим ставав ліс. Промінчики сонця ніяк не могли пробитися крізь крони дерев. Непомітними стежками вони вийшли до краю вирви

-Дивіться,- сказав Вовк.- он там, бачите?

-Бачу-знервовано відповіла Киця.

- І туди я маю піти?!- гучно та з жахом у голосі запитала Зоряна.

-ТССССС!- зашипіли на неї супроводжуючі.

- Що? Може мені страшно?

-Треба подумати як їй непомітно спуститися та забрати з самої середини зірку.- сказав Вовк.

- Щось тих бісів занадто багато-відповіла кішка.

- Отже Зоряно слухай! Я з мамо...кхм, ми з Кицею будемо відволікати їх, а ти швиденько і непомітно за зіркою і назад. Тільки не барися! Довго відволікати ми їх не зможемо!

Зоряна мовчки кивнула. Хіба у неї був вибір? Раптом їй дуже захотілося якнайшвидше завершити усі пригоди і повернутися до свого рідного світу. До свого сірого, звичайного життя. І що їй в ньому не влаштовувало? Жила собі та й жила. Чуда вона забажала! От халепа...

Тим часом Киця та Вовк вибралися з укриття та почали підходити до вирви з різних сторін.

- Ну і що ви тут забули?- злісно шипіла кішка.

- А ну пішли геть з мого лісу! - грізно гарчав Вовк.

Біси розділились на дві групи та кинулись в атаку на звірів. Шлях до зірки був вільний. І поки тривала битва, Зоряна на тримтячих ногах, полізла в низ до зірки. Підсковзнулась, роздерла в кров коліна, але тихенько, не видаваючи звуків,

вперто прямувала до зірки. Головне встигнути і не привертати увагу. Бо як боротися з тими бісами вона навіть уявлення не мала. Вона чула як гарчав Вовк, як шипіла кішка, як їхні кігті рвали бісів і від цих звуків їй ставало моторошно. Ось, ще трішки і вона біля зірки. Зоряна взяла її та прикріпила до ланцюжка, тепер їх вже три. Вона почала відходити від місця знахідки, аж раптом її схопило щось за ногу.

- Куди ти зібралася дівчино? Не ввічливо мовчки забрати зірку і піти. -шепотіло створіння.- Заплати! Віддай життя або душу! Ахахахаха!-реготало чудовисько.

- ААААААА - заверещала Зоряна.

І в цей момент її щось висмикнуло на гору з тої вирви і вона опинилась поруч з Вовком та Кицею.

- Сідайте мені на спину!-крикнув Вовк.

Двічі просити було не треба. Зоряна з Кицею застрибнули Вовкові на спину. І він побіг. Швидко не наче вітер. Попереду протікала не дуже широка річка.

-Тримайтеся! - скомандував він і перестрибнув через річку. Вовк прямував до світла яке вже виднілося крізь дерева.

Вони вибігли із хащів і впали на землю. Ноги і лапи не тримали. Тремтіли від втоми, а в когось від переляку. Треба було відпочити та "залізати " рани. Раптом Вовк розсміявся:

-Ну ти і налякала того біса своїм вереском! Хахаха! Я думав, що він оглухне, хахаха.

Киця тільки на це муркнула і посміхнулася своїми зеленими очима.

-Зорянко, дівчинко, покажи мені свої колінка. Сильно болить? Моя ти маленька...- і потерлася своїм чорним боком об ноги дівчинки.

Раз і біль минув. Зоряна бачила як миттю почали затягуватись її рани.

-Нічого собі, ну і дива!- промовила дівчинка.

- Все я спати, розбудите коли будемо наближатися до наступної зірки.- закрила очі і миттєво заснула. Підтримувати свої сили і сили дівчини було досить складно. Вона вже і не пам'ятала коли так втомлювалася. Хоча ні, під час пожежі. Вона змогла врятувати Зорянку, миле і бешкетне дівча, яке приютило її, вже дорослу, чорну кішку. Дівчинка захистила її і не дозволила своїм батькам прогнати тваринку. Люди не люблять чорних котів, вважають їх бідою. А Зоряна не дала в образу, годувала, бавилась , подарувала тепло і ласку, ще один дім.

Йшли вони не довго, усього лише декілька годин. Кішка спала на руках у Зоряни. І хоч дівчинці було трошки важко нести її на руках, відпускати не хотіла. Поруч з Кицею вона почувала себе у безпеці. Ну той що, що Вовк більший та сильніший? Киця- своя, рідна душа. Так вони мовчки вийшли до старого будинку, який вже похилився та ледве тримався купки.

-Я гостей не кликала та не чекала!

Киця аж підскочила від старечого , скриплячого голосу.

- Ааа! І ти тут блохаста! Що треба тобі? А?

-Те, що тобі не належить!

- Хто сказав? Що в мене в руках- те моє!

-Віддай по доброму!- злилася кішка.- зірка все одно в твоїх руках згасне! В тебе чорна душа!

- А що ти зробиш? Битися зі мною будешшшш?- стара зашипіла немов змія.- Знаєшшшшш, сили не маєшшш, програєшшшшш....хахаха-сміялася стара.

Кішка розуміла, що сили не рівні, що перед ними стоїть стара, але могутня та дуже зла відьма. Розуміла, що не просто програють, а можуть загинути. І допустити цього Киця не могла. Адже поруч з нею її діти. Ну і нехай, що не рідні, але ж діти, її рідні душі, яких вона дуже любила.

- Чого хочеш відьмо?

-Життя віддай!

-Кицю! Ні! не треба! Не роби цього! Вовче скажи їй щось!- кричала Зоряна. А Вовк мовчав. Він знав, що іншого шляху не має.

Зоряна плакала, просила...Та кішка була вперта. Вона вже все для себе вирішила. В неї дев'ять життів. Живе вона сьоме, ну віддасть одненьке? Одне ще й залишиться. Відьма взяла кішку на руки та дивлячись їй в очі щось зашепотіла. Кішка голосно м'явкнула та обмякла. Зоряна перелякано підбігла до відьми, забрала в неї кішку та притулила до себе.

- Кицю, кицю, що ж ти наробила? Ми б обов'язково , щось придумали...

- Ось твоя зірка! Забирай і самі звідси забирайтеся поки не передумала!- Злилася стара відьма. Не любила вона коли хтось приходив у її володіння. За це треба платити! І хоч ці троє заплатили, хіба буває багато?

Зоряна забрала зірку, прикріпила її на ланцюжок до попередніх Притиснула ще міцніше до себе непритомну кішку і вони з Вовком вирушили у дорогу.

-Треба знайти місце для ночівлі. Та й дощ збирається, треба десь перечекати.- сказав Вовк.

Зоряні було байдуже. Їй здавалося ,що вона втратила, щось дуже важливе та цінне. Вона могла думати лиш про Кицю яка лежала в неї в руках. Дівчинці здавалось, що кішка не жива. Сльози текли і великими краплями падали на чорну мордочку.

-Ти мене втопити у своїх сльозах вирішила?- почула дівчинка незадоволений голос.

- Кицю! Ти жива! Я так рада!- і Зоряна вже розревілася у повний голос.

- От на маєш...- одночасно зітхнули Вовк та Киця.

Зоряні було байдуже. Зараз вона була найщасливіша, бо її рідна душа поруч із нею. Вона не втратила свою Кицюню, а це найголовніше.

-Дивіться ось пагорб, а там є невелика печера. Тут дощ пере чекаємо та заночуємо.-вирішив Вовк.

Так вони і зробили. Притулились один до одного, щоб було тепліше та безпечніше та й заснули. А завтра треба буде поповнити запаси, не ходити ж голодними, і відправлятися у дорогу за наступною зіркою.

Зранку вони прокинулися на диво відпочившими. Дощ вже пройшов і його краплинки переливалися на сонці наче дорогоцінне каміння. Час був також дорогоцінним, тому вони швиденько зібралися і відправилися на пошуки. Дорога пролягала через поле. Зоряна милувалася краєвидом. Золота пшениця, червоні маки, ромашки, волошки, блакитне небо. Як природа вміє так гарно все поєднувати? Краса та й годі!

Через поле вони вийшли у невелике селище.

- А хіба у цьому світі є села де люди живуть?- збентежено запитала Зоряна.

- Ні.- коротко відповіла кішка і стрімко попрямувала у перед.

- Зорянко, тут не люди живуть- сказав Вовк.- Але це те що нам потрібно. Тут ми поповнимо свої запаси.

- А хто?- допитувалась дівчина.

- Різні створіння. Тримай себе в руках і намагайся не виказувати емоцій. Вони не дуже люблять людей. Багато від них горя було цим створінням.

- Але ж люди різні бувають!- заперчила Зоряна

- Ага... Будь обачлива.

Вони зайшли до села і попрямували до кішки. Вона вже з кимось про щось домовлялась. Зоряна тільки встигала крутити головою. Так цікаво! Вона таких створінь ще не бачила. Маленькі лісовички, мавки, феї, домовички і усі такі різні та цікаві. Вони дивилися на Зоряну і коли зустрічалися з нею поглядом швидко відводили очі та починали перешіптуватися.

-Ось , я вам все зібрав, що потрібно. Забирайте та йдіть звідси.- недружелюбно промовив маленький домовик.- Не люблять тут людей! - і після цього слова аж здригнувся.

Друзі подякували, пройшли крізь маленьке селище і попрямували далі. Зоряну розпирало від питань.

- А що трапилось? А чому вони людей не люблять? А куди ми прямуємо? А скільки зірок ще лишилося зібрати? А часу нам вистачить? А потім що будемо робити? А додому я зможу повернутися?

Вов та кішка тільки хмикали та заковчували очі.

-От же ж невгамовна -сказав Вовк.

- У свій час про все дізнаєшся - відповідала кішка.- А про жителів цього світу, більше ніж ти знаєш, тобі і не треба. Не люблять вони, щоб про них людям розповідали. Колись дуже давно образили ви їх. Вони і пішли від вас. Тільки деякі залишилися.

-Такі як ти?

-Такі як я.- погодилась Киця.

Йшли вони довго. Аж раптом біля роздоріжжя вони побачили криницю.

- І хто туди полізе? - запитала Киця.

- В мене лапки -відповів вовк.

- А зірка точно там?- спитала дівчинка.

Кішка кивнула.

-Розгортай торбину, діставай мотузку.-командувала вона.- обв'яжи Зоряну, вона полізе, а ми будемо тримати, а потім витягувати.

Так і вчинили.

-То вгору лізти, то вниз...Якесь знущання. - буркотіла собі під ніс Зоряна.

Пів години, трішки зусиль і п'ята зірка прикріплена на ланцюжок.

- Лишилось ще дві- сказала Киця.

- Дві? Але ж їх падало так багато?

- Не усі для тебе дівчинко....

Дорога до наступної зірки тритвала не довго. Вони йшли повз негустий лісочок, повз галявину і побачили як щось блищить та переливається на сонечку.

-Ого це було так просто!- сказала Зоряна, піднімаючи зірку та нанизуючи її на ланцюжок.- Навіть лізти нікуди не довелось!- дивувалася дівчинка.

Вовк і Киця мовчки посміхалися. Нехай відпочине дівчинка. Попереду буде чекати її найскладніше. А зараз , нехай дитина порадіє.

-Лишилась остання, сьома і додому.- тішилась Зорянка.

Минула ніч. Ще один день добігав свого кінця. Зоряна вже не могла дочекатися того моменту коли вони знайдуть останню зірку І її навіть не насторожувало те, що Киця та Вовк ставали все стриманішими та серйознішими. Вони знали куди їх веде дорога і їм це дуже не подобалося. та вони не хотіли засмучувати дівчинку, тому просто мовчки переглядалися та готувалися до неминучого.

Світлий ліс раптово закінчився і вони вийшли на кам'янисту дорогу яка їх вела до великого похмурого, напівзруйнованого замку.

- Цікаво хто тут живе або жив?...- промовила Зоряна.

- Краще тобі їх не зустрічати і не знати.- в один голос відповіли їй її супроводжуючі.

- Чому?

Та Зоряні ніхто не встиг відповісти. Раптом небо затягнули чорні хмари, піднявся холодний, злий вітер і з руїн замку до них потягнулася пітьма. Вона огортала їх намагаючись затягнути їх все глибше і глибше, намагалася відтягнути їх один від

одного у різні сторони. Та друзі тулилися один до одного не даючи п'їтьмі на це шансу. Раптом вони почули різкий, скрипучий голос.

-Ну що моя душа, дійшла до мене? Добровільно? Лишись зі мною тут....я виконаю усі твої бажання...тільки подаруй мені свою світлу душу...

Зоряна здригнулася, вона добре розуміла, що цей голос звертається до неї та душу свою вона йому віддавати не хотіла, розуміла, що неможна.

- Покажися! Бо не бачу з ким говорити!- сміливо відповіла дівчинка.

- Хахахахахаха- реготав голос.- Яка ти смілива! Справді не боїшся?

- Ні. Чого мені боятися?

- Мене!

І в цю ж мить Зоряна побачила страховисько, від якого кров застигала у венах. Воно було таке страшне та мерзенне, що у Зоряни почали дрижати ноги і захотілося кудись втікти та заховатися. Роги, копита, кликаста паща, пороссячі очі, що горіли полум'ям, три тонких щурячих хвости. Воно посміхалося та тягнуло до дівчини свої когтисті лапи.

- Це найстарший біс.- шепотіла кішка.-Бачиш, у нього на шиї висить наша зірка!

- І як її забрати?-не розуміла Зоряна.

- Будемо битися!- впевнено відповів Вовк.

- Але ж він не один. І навряд захоче битися чесно...-розмірковувала дівчинка.

- Звісно, що ні -знервовано відповідала Киця.- Де ти бачила чесних бісів?

- Я їх раніше взагалі не бачила! Навіть про їх існування не здогадувалась.

- Ну скільки ви ще збираєтесь шепотітися. Вирішуйте та віддайте мені світлу душу!

- Ніколи! - вигукнули всі троє одночасно.

- Пожалкуєте, ой пожалкуєте.- і завив призиваючи до себе своїх слуг.- Живими ви звідси не вийдете.- і зареготав.

Зі всіх сторін до нього почали злітатися згустки п'їтьми, вони торкалися землі і в ту ж мить перетворювались на чудирнацьких, незрозумілих створінь. Дивлячись на них можна було подумати, що це маленька дитина вчиться малювати, настільки

дивні вони були. З кожною хвилиною їх ставало все більше і більше. Друзі дивилися на це і розуміли, перемогти буде дуже важко.

- Ну що, ви готові? - запитав Вовк

- Готові..

- Ні..

Одночасно відповіли Киця та Зоряна.

-Був радий знайомству!-і Вовк кинувся у бій відволікаючи на себе левову частку бісів.

Кішка вигнула дугою свою чорну, пухнасту спинку і зашипіла. Вона була готова захищати дівчинку ціною свого життя. Зоряна ж стояла і не розуміла, що їй робити, адже з бісами вона ніколи не билася та й зброї в неї нема. Раптом вона почула як в далині хтось завив. Вовк відбиваючись завив у відповідь, ніби закликаючи поквипитись. Через декілька хвилин вони побачили вовчу зграю. Вони прийшли на допомогу своєму вожаку, вони сім'я, він завжди піклувався про них та був справедливим. Тепер прийшла їхня черга відплатити добром за добро.

- Ну нарешшті. - шипіла Киця. - я вже думала вони ніколи не прийдуть...

-Ти знала?!

- Сподівалася....

- Думаєте вам це допоможе?! - запитав старший біс

- Побачимо - відповіла кішка і кинулася на страшного старшого біса. В її маленькій голівонці була лиш одна думка, не можна дати йому перемогти, не можна віддавати йому Зорянку. Вона собі цього не пробачить, ніколи.

Кішка шматувала його своїми гострими кігтями. Старший біс намагався скинути її з себе. Вовки потроху отримували перевагу над звичайними бісами. А Зоряна стояла як вкопана і дивилася на все це широко розплющеними очима. Вона згадувала як втратила свою сім'ю, як це було сумно, боляче і розуміла, що зараз може усе повторитися, якщо вона нічого не зробить. Зоряна очима знайшла велику палку, підхопила її і кинулася на допомогу своїй Киці. Старший біс побачивши це знову розреготався.

-Палкою мене здолати хочешшш?

Кішка користуючись тим ,що старший біс відволікся на дівчинку, впилася своїми кігтиками йому в око. Старший біс завив від болю. Відірав від себе кішку та кинув її об землю. Киця лежала на землі немов зламана іграшка.

-Нііііі, нііііі, ніііі....Я не можу тебе втратити, не можу!- плакала дівчинка. намагаючись пробратися до Киці- Ти ж моя сім'я....ми мали повернутися разом... як же ж я без тебе!

Та старший біс перегородив їй шлях.

- Ось і кінець! - тішився старший біс.- тепер мені ніхто не завадить забрати твою світлу душу.- промовив він та облизнувся.

- Чуєш!? Чуєш чупакабра навіжена! Ти ніколи не отримаєш мою душу! Ніколи.

Старший біс здивовано глянув на неї своїм одним оком. Так його ще ніхто не називав.

- Ах ти ж маленьке людисько! Краще віддавай свою світлу душу добровільно! Інакше я її з тебе по шматочкам витрясу...- погрожував він.

- Ніколи!- знову повторила Зоряна. Раптом в її голові почали складатися слова і вона почала промовляти їх у голос.

- Світло зірки прикликаю,

Злих я бісів проганяю.

З цього світу, назавжди,

Щоб не коїли біди.

Зірка хай до мене лине,

Зло назавжди світ покине!

Зірка під час цих слів почала нагріватися і з кожним промовленим словом починала сяяти ще яскравіше. Старший біс не витримав того сяйва ,зірвав її з себе та відкинув у сторону. Він почав біснуватися та кричати. Його піддані від яскравого світла зірки почали танути на очах та щезати. Старший біс тримався до останнього, але й він не витримав того сяйва і зник. Настала тиша. Не було чути ні звуку. На мить Зоряні здалося, що вона оглухла. Вона дивилася навкруги і намагалася зрозуміти, що зараз відбулося. Вовки підраховували свої втрати та починали зализувати рани.

- Вовче, а ти Кицю не бачив!- схвильовано запитала дівчина.

- Ні....

Зоряна бігала між руїнами та вовками у пошуках рідної душі. Раптом дівчина застигла. Вона затремтіла і з очей покотилися сльози. Дівчинка побачила свою Кицюню. Кішка лежала на тому ж самому місці та не рухалась. Зоряна підбігла до неї.

- Вовче! Вона не дихає! Зроби щось! Оживи її! Це ж магічний світ!

-Зорянко, мені дуже шкода....але ми втратили її...

Зоряна дивилася на вовка нажаханими очима.

-Ні, ні, ні....Так не може бути...Ну чому я завжди втрачаю тих кого люблю?..

-Зорянко...- ледве стримуючи сльози прошепотів Вовк.

Зоряна дістала з торбини старий вишитий рушник і загорнула в нього Кицю.

- Що?- запитала вона Вовка-Чого так дивишся? ! Я її тут не залишу!

- А зірка?

Дівчина підняла зірку, прикріпила на ланцюжок до решти. Тяжко зітхнула, пригорнула до себе замотане у рушник тільце і рішуче сказала Вовку:

-Веди мене до пані Верби!

Вовк з жалем та співчуттям подивився на дівчину, але сперечатися з нею не став. Йшли вони мовчки. Кожен думав про своє. Він хоч і не показував , але в душі йому було дуже шкода. киця йому була хоч і не рідна, але мама. І для себе він вирішив, що обов'язково попідкується про цю маленьку дівчинку, адже його названа мама любила її.

Дорога стелилася рівно, неначе боялася потривожити мандрівників. За день вони вийшли до лісу де мешкала пані Верба. Сутінки вже починали пробиратися до лісу і от нарешті вони побачили дерев'яний будиночок.

- Вітаю мої любі- почула Зоряна знайомий голос.- Ну що? Зібрала своє намисто, дівчинко!

-Зібрала- плачущим голосом відповіла Зоряна

- Що це в тебе маленька?- вказуючи на згорток запитала пані Верба.

Зоряна обережно поклала свій дорогоцінний згорток на лавку, розгорнула його та розридалася.

- О ні...- прошепотіла пані Верба.- Як же так сталося? Мені дуже шкода маленька...

-Зроби щось, зроби!- плакала Зоряна.

- Але я не можу... в мене немає такої сили...мені дуже шкода, Зорянко - відповідала пані Верба на заклики дівчинки.

Зоряна дістала своє зоряне намисто з торбинки і простягнула його пані Вербі.

- На ! Забери його! Без Киці воно мені не потрібне!

- А як же твоє бажання?- запитала пані Верба.

-Найбільше чого я хочу, щоб вона була жива! - притискаючи до себе свою пухнасту подругу, прокричала дівчина, міцно стискаючи намисто у своїй долоні. Сльози Зоряни крапали на пухнасту шубку. Дівчина не помітила як намисто намить спалахнуло і згасло. Тільки почула ледь чутний шепіт.

-Твоє бажання виконано...

Раптом згорток який тримала Зоряна почав ворухитися. З нього лунало незадоволене фиркання.

-Хто придумав мене так замотати?! Що це за жарти?! Зорянко де ти?! - голос Кицюні став занепокоєним.

Зоряна розгорнула рушник. Кішка вистрибнула з нього. Відбігла в сторону і почала приводити до ладу свою шубку.

-Акуратніше можна було? - шипіла незадоволено кішка.

Вона була настільки зайнята своїм виглядом та буркотінням, що не помічала щасливих та здивованих поглядів в свою сторону.

- Що? Десь, щось прилипло!- знервовано запитувала Киця оглядаючи себе зі всіх сторін.

-Ти жива! - нарешті вигукнули усі троє

- Жива.. - прошепотіла Зоряна, схопила на руки кішку і міцно-міцно притиснула до себе.

Грець із тим бажанням. Головне, Киця - жива, поруч з нею, а решта - неважливо!

Пані Верба, як годиться справжній господині, запросила своїх гостей на вечерю та заночувати. Друзі погодились. Вони дуже хотіли трошечки відпочити та поговорити в затишній обстановці. Зоряна з Вовком повідали Кицюні та пані Вербі про усі останні події. Пані Верба була розчулена вчинками дівчинки. А от Кицюня злилась.

- Ну і навіщо? Хто тебе просив? Ми ж зірки збирали для тебе, а ти своє бажання на мене витратила! Стільки всього пережила, а тепер і не отримаєш того чого так бажала!- сварилася на дівчинку кішка.

Зоряна сиділа з опущеними додолу очима і стримувала сльози. Та все ж таки наважилась відповісти на усі поставлені запитання.

-А я не шкодую! Знаєш Кицю, я коли побачила, що ти не дихаєш, в мене все життя промайнуло перед очима. Мої батьки, мої рідні...- витираючи сльози з очей говорила Зоряна.- Я зрозуміла, що їх не повернути, занадто давно вони пішли з мого життя, та й змирилась я вже з цією втратою, хоч і болять досі...А ти, ти потрібна мені! Ти моя маленька, пухнаста, рідна душа...я без тебе не впораюсь...Люблю я тебе! Розумієш? Я к же я б жила без тебе?...- перейшла на шепіт дівчинка, ледве стримуючи свої ридання.

Кішка дивилася на Зоряну своїми великими, зеленими очима та мовчала.

- Кицю! Ото ти невдячна! - вигукнула пані Верба.

- Не очікував від тебе такої байдужості, мамо!- єхидно сказав Вовк.

- А от не треба мені тут!- заперечила кішка.- я просто хотіла, щоб Зорянка отримала те, що хотіла. Знайшла те, що шукала!

-А я отримала! Я знайшла!- скоромовкою проговорила дівчинка.

- Ну дивись мені...впевнена вона...не пожалкуєш?- запитала кішка і застрибнула Зоряні на руки. - пора спати -сказала вона, заплющила очі та замуркотіла.

Ніч пройшла спокійно. Друзі виспалися та набралися сил. Поснідали мовчки. Було важко від розуміння, що прощатися декому доведеться назавжди. Та що вдієш, такі закони.

- Кицю ти ж розумієш, що тобі дорога в цей світ буде закрита, якщо повернешся з Зоряною?- запитала пані Верба.

- Знаю я, знаю...та ж вона без мене ніяк і я без неї не зможу...

-Ти казала їй, що в тому світі ти не зможе говорити її мовою? - продовжувала допитуватись пані Верба.

-Знає, я пояснила.

- Ну тоді збирайтеся! Вкажу вам шлях додому.

- Дай нам ще декілька хвилин. Дещо сказати Зорянці хочу. - сказала кішка і побігла до дівчинки.

- Зоряно, ти тільки не ображайся на мене...

-Ти хочеш тут залишитися? - злякано перебила дівчинка кішку.

-Ні. Послухай!

Зоряна мовчки кивнула і приготувалась слухати.

-Пам'ятаєш, я тобі казала, що в твоєму світі не зможу говорити як людина?

-Так...

- Так ось, є ще дещо..

-Що?!

-Не перебивай коли я говорю! Це моє останнє життя. Наші душі тепер пов'язані.

Підеш ти у той світ, я за тобою. Ми тепер назавжди разом. І цей...ну...люблю я тебе

- швидко побурмотіла кішка і потерлася своєю пухнастою головою об дівчинку. -

Все ми готові йти додому, вказуй дорогу! - звернулася Киця до пані Верби.

Зоряна вирішила з усіма попрощатися як належить. Кожному подякувала, кожного обійняла. Їй було шкода йти з цього світу, але треба вертатися додому. Там її життя. Перед тим як ступити на вказану пані Вербою стежку, Зоряна запитала Кицю:

-А як же Вовк?

-Не маленький, впорається - відповіла кішка і побігла в перед Зоряні нічого не лишалось, окрім як прослідувати за пухнастою. У якийсь момент дівчинка відчула, як в неї крутиться голова. Зоряна не втрималась і присіла на пеньок.

- Мяу, мяу мяу... мяу? - почула дівчинка.

- Ось ми і в своєму світі. Пора вертатись додому. - відповіла дівчинка. Їй здавалось, що вона досі може розуміти свою Кицю. А може й не здавалось...

По дорозі додому, вони знайшли свій плетений кошик, наповнений грибами та різними ягодами. "Напевно лісовик постарався.." промайнула в Зоряни думка.

- Цікаво, як довго нас не було? Чи шукав нас хтось? - запитувала дівчинка кішку.

-Мяу мяу мурррр - відповідала та дівчинці.

Зоряна розсміялася. Байдуже шукали її чи ні. Головне вона знайшла те, що шукала! І буде робити все, щоб не загубити, щоб не втратити.